מוכרים לנו.
אני למשל התכוונתי שצריכים לפטר את הרופא, זה בגלל ההחלטה הכוללנית שגם אם יש אנשים חולים, היה צריך להחליט בצורה אינדיבדואלית ולא בהכללה כזאת של כל העדה בכללית.
אנחנו חינכנו את ילדינו לגבורה ולהיות לוחמים. וכשהגיעו לארץ והשתלבו בצבא הגנה לישראל והם נהיו חיילים - היינו מאוד מרוצים. לצערנו, הדברים האלה שאנחנו שומעים, חיילים מתאבדים וכל הורה מקבל שהבן שלו התאבד. והסיבה הברורה לא נאמר להורים. והדברים האלה גרמו לנו לנזק וזעזוע, וזה צריך להבדק עד עומק, וגם לומר לנו למה הילדים האלה ככה, באופן פתאומי, מתים.
ואני עוד פונה אליכם גם בנושא חינוך ילדים. אומרים, המורה, מורה הוא כהורה, והוא מחנך. ואנחנו שלחנו את הילדים ללמוד להתחנך. במיוחד כאן. אבל אנחנו שומעים שילדים נשלחים לכל מיני בתי ספר לא רצויים, בתי ספר מיוחדים. וזה לא מוצא חן בעינינו, זה לא דבר נכון שעשיתם, שהילדים האלה הולכים לכל מיני מקומות כאלה. אנחנו רוצים שהם יתחנכו, יהיו שווים, זה היתה הכוונה שלנו, זה היתה התקווה שלנו. המורים היו צריכים לבדוק טוב טוב לפני שמחליטים על ילד מסויים, לפני שקובעים את גורלו. לנו יש בעיה אחת, הוא מגדיר את זה, בינינו לבינכם יש קיר שמפריד, זה השפה. ואנחנו לא מבינים. אולי אתם מבינים, אבל יש את המפריד הזה בינינו, ולכן, אם אתם מחליטים בנושא הזה, צריך להיות בדוק ולבדוק לעתידם של

הילדים.

בתקופת מחלמת ששת הימים שמעתי את החדשות ללא הפסקה וכששמענו על הגנרלים הישראלים, ואחד החדשות אולי שאני זוכר, גנרל ישראלי נתן לגנרל מצרי לנוח מכיוון שאמר לו "עייף" וראיתי עד כמה שהאנשים האלה רחמנים. ואני במשך 10 ימים לא ישנתי במיטה, והתפללתי, וגם נדרתי נדר, שאת הנדר שהבאתי כשעליתי לארץ ונתתי את זה לצבא הגנה לישראל.

אני יודע אחרי מלחמת ששת הימים וכשבני רצה לבוא לכאן, למרות שידענו שזה מלחמה ואני החלטתי לשלוח אותו, את הבן, (המתורגמן: זה הכוונה אלי) ושלחתי אותו בגיל צעיר. אמרתי לו "תהיה עם האחים שלך, תילחם" למרות שלא ידעתי בדיוק איך זה כאן, ושלחתי את הבן בתקווה שיהיה כאן לצידכם וילחם. וכמובן הוא היה גם כאן, התגייס לצבא, ונלחם. הוא סיפר לי שהיה בביירות (המתורגמן: מדובר עלי). הוא סיפר לי שהיה בביירות במלחמת של"ג והשתתף במלחמות וזה שימח אותי. ואני, הכוונה שלנו וזה לעמוד לצדכם, לעמוד בכל גורל שיהיה לעם ישראל יחד אתכם, ולזה רצינו להגיע לכאן. ולכן כל החלטה שלכם צריכה להתייחס לנקודה זאת, ושאנחנו חלק מכם.

הדבר הכואב שאני, סליחה, הדבר הכואב שאני רוצה לומר זה בנושא הדת. באתיופיה היינו יהודים, שמרנו בצורה קפדנית ביותר. הוא הביא דוגמה של ימי נידה, שאשה יושבת בנפרד, ותקופה של לידה, שאשה נשמרת מבעלה או מהמשפחה בנפרד. וכל הדברים האלו, האלו, שמרו אותנו במשך תקופה ארוכה